

anbefale, at man stemmer for Flertallets Indstilling.

H. O. Hansen: Efter at Landstinget ved en Afstemning i Gaar har ændret sit Standpunkt til Beværterloven, er der ingen Grund til at tale meget om denne Sag her, saa meget mindre som dette høje Ting jo snart kender de forskellige Medlemmers Stilling til dette Lovforslag; ogsaa min Stilling vil jo fra Behandlingen af tidligere Lovforslag om Beværtning være kendt i dette høje Ting. Jeg har stadig beklaget, at man ikke har beskæftiget sig med dette Forslag ud fra Synspunktet, at det var en Næringslov, og det forekommer mig, at man netop i den sidste Tid ganske har sat dette Hensyn til Side. Jeg erindrer, at det ærede Medlem Hr. L. Kvist i sin Tid udtalte, at der ikke skulde indføres saadanne lokale Afholdsstater i Staten, uden at der stod en virkelig Folkevillie bagved. Man kunde fristes til, nu da dette Lovforslag er ved Afslutningen af en 10-aarig Behandling, at spørge, om den af den højtærede Indenrigsminister foreslaaede Form for Afstemning er den, som det ærede Medlem Hr. L. Kvist mente skulde have en virkelig Folkevillie bagved sig. I saa Fald forekommer det mig, at man ikke kan have meget høje Tanker om den Maade, som det ærede Medlem Hr. L. Kvist mener, der skabes en Folkevillie paa. Det, som jeg ser som den største Svaghed ved dette Lovforslag, er disse Kommuneafstemninger, som jeg stadig har ivret imod. Hvis man skal lade en saadan Kommuneafstemning være afgørende, burde det dog være saaledes, at *et Flertal* af Sognets stemmeberettede Beboere skulde have Afgørelsen.

Med Hensyn til Forslagets øvrige Bestemmelser forekommer det mig, at Erstatningsparagraffen er blevet noget illusorisk, saa at den snart lige saa godt kunde bortfalde. Jeg vil anbefale ærede Medlemmer under Afstemningen at følge de ærede Medlemmer Hr. Pürschel og Hr. Trier.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg takker det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer for de venlige Ord, han rettede til mig i Anledning af mit Arbejde i denne Sag og det Resultat af det samlede Arbejde her paa Rigsdagen, som nu forhaabentlig snart vil finde sit Udtryk i Flertalsindstillingens Vedtagelse. Det ærede Medlem Hr. Trier tager fejl, naar han tillægger Flertallet eller i alt Fald Medlemmer af Flertallet saadanne Motiver til deres Stilling i denne Sag, som efter hans Mening

skulde være af en vis nedsættende Beskaffenhed. Det er ganske ejendommeligt at lægge Mærke til, at af og til springer et Medlem, naar der er Udsigt til, at Tinget vil træffe Beslutninger, som ikke passer ham, personlig herop paa Tingets Talerstol og siger, at det er politiske Hensyn, her er bestemmende. Det er ejendommeligt, at i den Forsamling i dette Land, hvor det hele politiske Arbejde er midtsamlet, er der af og til Medlemmer, som føler Trang til at fremsætte saadanne Udtalelser. Det, som har givet dette Forslag Vind i Sejlene, saa at vi nu staar nær ved dets Gennemførelse, er dets *saglige* Værdi for Ædruelighedsarbejdet her i Landet. At det saa tillige vil faa den politiske Bivirkning, at det stiller det betydelige Antal Personer ud over Landet, som gaar i Spidsen i det praktiske Arbejde for Ædruelighedens Fremme, frit overfor de politiske Partier i dette Spørgsmaal, er en politisk Fordel, som jeg vel ingenlunde synes er det afgørende, men som jeg dog synes, det ærede Medlem Hr. Trier skulde anerkende.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel gav jo et virkelig smukt Udtryk for den Skuffelse, han føler ved Udsigten til denne Lovs snarlige Gennemførelse. Det ærede Medlem talte i denne Forbindelse om de lunefulde Vinde, der har sat Fart i den Skude, som han forlængst havde betragtet som haabløst strandet. Man mærkede ikke i og for sig nogen Glæde hos det ærede Medlem Hr. Pürschel i den Anledning, og derfor tror jeg heller ikke, at han vilde komplimentere mig, naar han talte om Vindenes Behersker. Nu ved jeg ikke, hvem det er, han sigter til som den, der har gjort sig til Behersker af de lunefulde Vinde. Jeg tør ikke paa nogen Maade tage det til Indtægt for mig, thi jeg agter ikke at gøre mig skyldig i en lignende skæbnesvanger Fejltagelse som den, den gamle Feltmarskal Wrangel gjorde sig skyldig i ved Fortolkningen af Kejser Wilhelms Ord om Hærskarernes Herre — sans comparaison naturligvis i det hele. Men det er jo godt, at der ud af den Lunefuldhed, som har ombøjet dette Forslag under dets fleraarige Gang paa Rigsdagen, til sidst er kommet en Passatvind, som blæser i den rigtige Retning, og nu ventelig meget snart vil føre Forslaget frelst i Havn. At der naturligvis baade i dette og i det andet høje Ting og udover Landet er Folk, som mener, at det, vi her naar, er meget fjernt fra det, man kunde ønske, og at det er